16.ÉVFOLYAM 10.SZÁM ●● ●● 2011. OKTÓBER

BEKÖSZÖNTŐ

A SIKLÓSI KATOLIKUS PLÉBÁNIA TÁJÉKOZTATÓJA

Egy csepp közélet
Sitkei Levente

Dühöngő ifjúság

Hány lélegeztetőgépet lehetne vásárolni a pápalátogatás költségéből? – kérdezhetnék a spanyol „felháborodottak", ha ismernék a magyar közelmúlt talán legpopulistább kifejezését. De nem ismerik, ezért azt mondják, a katolikus egyházfő látogatására szánt pénzt fordíthatnák az oktatásra vagy a hajléktalanok ellátására. Közben pedig mérgesen hajigálják a rendőröket.
Spanyolország ugyanolyan európai demokrácia, mint a többi, csak történelmi okokból kicsit több a templom, ahová a korszellemnek megfelelően egyre kevesebben mennek be imádkozni. A pápalátogatás ellen tiltakozók nyilván soha nem láttak még templomot belülről, számukra az egyháznak csak világi arca van. Ez az arc pedig a szemükben csúnya, sőt ördögi. Van a fiúknak egy álpápamobiljuk, amelyre ördögfejet raktak, azzal furikáznak körbe a városban, így próbálván bebizonyítani, hogy a katolikus egyház feje szörnyeteg, ahogy az egész szervezet is kiégetni való gennyes seb a Földanya testén.
A nyilvánvaló politikai célokkal fellépő fiataloknak ugyanúgy célpont lett ezért az egyházfő látogatása, ahogy a kormány tagjainak ócsárlása. Nem érdemes mély egyházellenességet keresni legtöbbjük gondolkodásának hátterében, ez olyan, mint a homoszexualitás: manapság divatos. A dühöngő ifjúság pedig követi a divatokat. Az ötvenes években dzsesszt hallgattak a vagány fiatalok, később az ő gyermekeik virágokat tettek a hajukba, és Bob Dylannel riogatták szüleiket, még később Elton John volt a lázadás szinonimája. Ma nem a zene jelöli ki a lázadás irányát, hanem a régi rend minden jelképe, így az iskola, a parlament, a rendőr vagy az egyház.
Húsz évvel ezelőtt még volt ennek valami értelme, a megcsontosodott, haldokló kommunizmusban szembeszállni a rendőrrel és Beatricét hallgatni forradalmi tett volt. Ma a pápát gyalázni a szemükben ugyanolyan forradalmi, de cseppet sem hősies kívülről nézve. Az általunk ismert jóléti kapitalista állam ugyanúgy haldoklik, mint vörös ellensége egykoron, csakhogy ott a szabadság teljes hiánya okozta a véget, itt pedig minden érték megkérdőjelezése. A pápa gúnyolása tünet, mégpedig egy súlyos betegség tünete. Máshol a srácoknak nincs elég pénzük, ezért feldúlják a városokat, és laptopot lopnak, sportcipőt, sálat és karórát. Nem szereti őket senki, de ez cseppet sem zavarja őket, hiszen erősnek és lazának érzik magukat, lám, rohan előlük a rendőr. Hangosak, és sok köztük a kapucnis, gyorsan tudnak futni, mégis szánalma- san egyedül vannak. Ami most még nem érdekli őket, az később majd érdekelni fogja, a szeretet hiányát mindenki megérzi. A spanyol és az angol fiatalok két külön társaság, mégis nagyon hasonlítanak. Mindkettő kirekesztő, akik nem veszik észre, hogy épp azt bántják, aki kinyújtja feléjük a kezét. Az angol városok pillanatok alatt önkéntes takarítóbrigádokat szerveztek, önvédelmi osztagokká alakultak, elutasítva az erőszakot s egyúttal a fiatalok megbélyegzését is bőrszín vagy származás szerint. Spanyolországban egymillió fiatal zarándok vallja azt,hogy ő Krisztust követi; velük szemben nagyjából ötezren állnak harsogva és öklüket rázva. Az az egymillió tárt karokkal fogadná a mérgeseket, ők ezért jöttek Spanyolországba. Az egyház nem elitklub, ahová csak az tartozhat, aki átmegy egy csomó szűrőn, és rábólint a pápa. Az egyháznak nemcsak világi arca van, a lényeg nem a templomokban és a kelyhekben van, hanem a hitben, amelyet nem lehet eurókban kifejezni.
Igen, súlyos morális válságban van Európa, a kereszténység bölcsője. De az az egymillió hívő fiatal reményt ad, akármilyen zenét hallgat is.
Forrás: MNO